

pevnost

edice

Otomar
Dvořák

Vzpou- ra mrtvých

Otomar Dvořák

VZPOURA MRTVÝCH

Otomar Dvořák

**VZPOURA
MRTVÝCH**

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Otomar Dvořák, 2009

Cover © Karel Zeman & Lukáš Tuma, 2009

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2009

ISBN 978-80-87027-97-4

PŘÍŠERNÝ JEZDEC

„No né!“ vyjekla blondýna a přitiskla se svým bujným poprsím k Samovu rameni. „Viděl si to?“

Znechuceně se od ní odtáhl. Začínala ho otravovat. A vůbec: už měl všeho plné zuby. Zachmuřeně se díval na linku dálnice jednotvárně ubíhající pod koly fordu. Stovky mil vyprahlé pouště jen občas zpestřené hřebeny načervenalých skal. Klidně mohl zůstat doma, natáhnout pohodlně nohy v papučích, poslouchat, jak žena v kuchyni opéká topinky, usrkávat drink s ledem a dívat se v televizi na nějaký horor.

Slibný projekt na zbudování hotelu v Las Vegas se ukázal jako mizerně připravený, agent vyinkasoval tučný honorář, ale zklamal na celé čáře. S parťákem Jimem se pak snažili na ten průšvih zapomenout u láhve whisky, což bylo ještě horší. Ráno se Sam probudil s tupou bolestí hlavy a nejmizernější kocovinou za posledních deset let. Rozhodl se k okamžitému návratu do Los Angeles.

„Fakt si to neviděl?“ naléhala blondýna. „Nějakej blázen se projíždí na koni tam nahoře,“ píchla ukazovákem plným laciných prstýnků k rozeklané skalní hradbě, nad níž se stahovaly bariéry temných mračen. Jejich zlověstně žlutavá barva se Samovi ani dost málo nezamlouvala. Jako by se tam někde za obzorem chystalo tornádo. To by mu tak ještě při vší té smůle scházelo!

„To jsou jenom mraky,“ zavrčel, „někdy mívají dost zvláštní tvary.“

Zatvářila se uraženě. „Přece poznám chlapa na koni! Vypadal, jako by nás chtěl po tom hřebeni dohnat. Ale když ses tam podíval, zmizel.“

Nehodlal s ní diskutovat. Měla v sobě něco z dětské umíněnosti, prosazovala své názory s vehemencí, která mohla být pokládána za drzost nebýt servírována s tak neodolatelnou naivitou. Zpočátku to Samovi připadalo roztomilé. Zpočátku!

Poprvé ji spatřil v bufetu u jedné benzinové pumpy, kde se v poledne zastavil na sendvič a kávu. Seděla na barové stoličce a okázale vystavovala své dlouhé nohy, pozakryté sotva do třetiny stehem džínovou sukénkou. Když zjistila, že se na ni Sam dívá, přihrábla si koketním pohybem svou dlouhou hřívu, usmála se na něj sladce, sklouzla ze stoličky a pohupujíc se v bocích zamířila k němu.

„Ahoj, kam jedeš, zlato?“ spustila hned bez okolků. „Čekám tu na někoho, kdo by mě hodil dolů do Kalifornie. Cestuju do Hollywoodu, víš, chtěla bych to zkusit jako herečka. Ti zdejší burani nemají smysl pro umění. Jeden šofér z kamiónu, co mě dovez až sem, myslel, že s ním pudu za prachy. Děsnej sprosták! Celou cestu mě ohmatával! Tak jsem ho pustila k vodě, copak to mám zapotřebí? No řekni! Já přece nejsem pro nějakýho burana z pouště!“

„No, to určitě ne,“ přisvědčil Sam a jen stěží potlačoval smích. Napadlo ho, že by si po všech těch nepříjemnostech mohl dopřát trochu rozptýlení.

Ale už po pár kilometrech svého rozhodnutí litoval. Pochopil, že situace je právě opačná, než jak ji tahle blond kráska jménem Betty líčí. Je jasné, že se jí všichni řidiči na téhle trase snaží co nejrychleji zbavit a prchají před ní jako před morem. Betty totiž hned začala sondovat, jestli by mohla bydlet v Los Angeles u něj a jestli by jí byl ochoten „půjčit“ na nové boty. Jen tak jakoby mimochodem poznamenala, že má velmi dobrou paměť na čísla aut a že si vloni našla jednoho řidiče, který ji při stopu sexuálně obtěžoval, a vysoudila na něm pěkných pár tisícovek odškodného.

Sam pochopil, že série malérů nebere konce. Ponořil se do posupného mlčení a na Bettiny provokace přestal reagovat, což ji zřejmě rozčilovalo, takže se chovala stále vyzývavěji.

V podvečer dosáhla atmosféra v autě předbouřkového stadia. Ale také venku jako by nesnesitelné dusno hodlalo vybuchnout nějakou hysterií živlů. Hradba mračen ukryla zapadající slunce a krvavý přísvit dodal pustině neskutečný, pekelný ráz. Pak se zvedl vítr, poušť olízla silnici dlouhými bělavými jazyky a zvířený písek zasýčel na okenních sklech. Temná, mlžná stěna se valila od západu a hrozila, že je pohltí. Sam rozsvítil reflektory.

„Musíme se někde schovat,“ zaječela Betty, „nebo nás to smete, viděla jsem jednou, jak po takových větru ležely auta na střechách, rozházený kolem silnice...“

„Drž hubu!“ uřádal Sam její hysterický monolog. Křečovitě svíral volant a upíral oči do houstnoucí tmy. Nápor vichru zalomcoval vozem a Sam měl co dělat, aby ho udržel v přímém směru. Měl dojem, že u krajnice se mihla nějaká

informační tabule, ale nestačil zaregistrovat, co je na ní napsáno.

„Co tam bylo?“ vyštěkl.

„Kde?“

„Sakra, vidíš kolem cesty kdejakou blbost, ale jestli je tu motorest, toho si nevšímneš!“

Oslňující blesk prořal nebe a praskavé zaburácení rozvibrovalo vzduch. V sinavém svitu zahlédl Sam jakousi podlouhlou střechu vpravo dole pod silničním náspem. Vzápětí nastala ještě neproniknutelnější tma a na kapotu vozu zabubnoval děšť.

„Prší tady jen dvakrát do roka,“ zavrčel Sam, „ale zrovna mě to musí chytnout!“

Zůstal v krajním pruhu, zpomalil a snažil se nepřehlédnout odbočku, která musí vést ke spatřenému domu. Nakonec ji skoro minul a našťavaně couval o pár desítek metrů zpátky. Sjel dolů ostrou serpentinou. Automobilové reflektory vykrojily ze tmy domovní průčelí s poněkud oprýskaným nápisem RED ROCK. Ozdobně vyřezávané sloupky nesly věkem začernalý přístřešek.

Nevelká vzdálenost, která dělila auto od verandy, stačila k tomu, aby řádně promokli. A navíc bylo zamčeno a za okny tma! Sama napadlo, že řetěz smůly pokračuje, že narazili na opuštěný objekt, kde není živé duše. Energicky zabušil, jako by si na dveřích chtěl vybit nahromaděnou zlost. Rány se s dutou ozvěnou rozléhaly vnitřkem domu. Žádná odezva.

„Určitě tady bydlí ten chlap, co se projížděl na koni,“ tvrdila Betty. „Mířil sem, viděla sem ho... Třeba je zrovna někde ve stáji...“

„Že by byl v těch skalách rychlejší než my na dálnici? Občas by ti neuškodilo myslet!“ ušklíbl se Sam a znovu

razantně zabušil. Naslouchal. Rušil ho hukot vichřice, ale přesto mu připadalo, že se uvnitř domu nic nepohne, že budova leží v temnotách jako zakletý zámek, jako číhající zlověstná past. Zachvěl se chladem, najednou prudce zatoužil zmizet odtud co nejdál. „Zdá se to marný. Nikdo tu nebydlí.“

„Ale ten jezdec...“

„...se prohání ve tvé fantazii!“

„Nevěříš mi,“ zakňourala Betty plačtivě, „ale já ho doopravdy viděla! A nebyl to žádný mrak, i když byl takovej... takovej divnej... Fakt! Mám ti přísahat?“

„Tiše!“ Sam strnul s rukou výstražně pozdviženou. Ne, nemýlil se. Do šumění deště a svistu větru se vmísil další, nenápadný zvuk. Šouravé kroky z nitra domu. Něco tam klaplo. Za okenním sklem se jako bludička mihlo komíhavé světlo. Pak cvakl klíč v zámku a dveře se pomalu, nejistě a bojácně pootevřely na úzkou škvíru, v níž se objevila kulatá, mrtvolně bledá tvář, ozářená zespodu chvějivým světlem plamene. Postava chránila dlaní hořící svíčku před poryvy větru a její prosvícené prsty měly červené obrysy, jako by byly smočeny v krvi.

Betty polekaně vyjekla a přitiskla se k Samovým zádům.

„Co chcete?“ řekl obyvatel domu nevraživě. Jeho hlas zněl zastřeně a ochraptěle.

„Nevidíte?“ pokývl Sam k provazcům vody, crčícím z okraje přístřešku. „V téhle sibérii přece nemůžu jet dál. Předpokládám, že je tu nějaký motorest...“

Obyvatel domu se na něj zkoumavě zadíval a pozdvihl svíčku, aby si zblízka posvítíl na jeho obličej.

Sam neklidně přešlápl. „Tak co je? Myslíte snad, že jsem hledaný zločinec nebo co? Chci se v suchu a teple vyspat.“

Vytáhl peněženku. „Jestli je motorest zrušený, snad by to šlo nějak zařídit... Zaplatím předem...“

„Pojďte,“ řekl muž, jako by se najednou rozhodl, otevřel dveře dokořán a pokynul jim dovnitř. Sotva se ocitli v temné chodbě páchnoucí plísní, uslyšeli, jak podivný domácí za nimi dveře opět pečlivě zamyká. *Jsmo v pasti*, blikla Samovým mozkiem poplašná myšlenka, ale rychle ji zapudil. *Už jsem moc přetažený a nervózní*, uklidňoval sám sebe.

„Omluvte tu tmu,“ podotkl muž, když je míjel se svíčkou v ruce, „ale je přerušenej přívod elektřiny. Při bouřkách se to tu občas stává.“

Zavedl je do výčepu, soudě podle barového pultu a několika dlouhých stolů s masivními židlemi. Všechno poctivá ruční práce ve starém country stylu, zřejmě napodobenina, ale čišela z ní nostalgie slavných časů Divokého západu. Ačkoliv kdo ví, možná že některé kousky byly původní. Z místa nad barem se na ně jiskřícíma skleněnýma očima dívala preparovaná bizoní hlava a její četné rohaté stíny, vrhané na prkny obložené stěny pohybuující se svíčkou, připomínaly roj tančících ďáblů. Kouty místnosti se ztrácely ve tmě.

Teprve po chvíli si Sam povšiml, že stranou u stěny sedí strnule nějaký další člověk, velice vyzábly chlapík, jehož tvář stínil hluboko stažený široký klobouk. Pozdní host si patrně hodlal zdřímnout a chránil si oči před oslňujícím světlem svíčky... Nebo měl jiný důvod ke skrývání? Nechtěl, aby si nově příchozí zapamatovali jeho podobu?

Velmi svérázná byla výzdoba chlápka klobouku: dýnko měl hustě pošité mušličkami, lebkami ptáků a drobných hlodavců, z obruby mu splývaly závěsy provrtaných a na šňůrkách zavěšených psích špičáků a mezi nimi se pohupovaly

vysušené kočičí pracky, které jako by zlostně roztahovaly zahnuté drápy...

„Dáte si něco k pití?“ vyrušil muž, jenž zaujal místo za barem, Sama z užaslého pozorování fascinujícího klobouku.

„Samosebou,“ vyhrkla Betty dřív, než se Sam stačil nadechnout. Chytila se pultu jako jediného místa, které jí dávalo jistotu něčeho důvěrně známého. „Dvojitou s ledem...“

„Led není,“ řekl barman a zamyšleně naléval nazlátlou tekutinu do sklenky.

„Nevadí,“ popadla Betty skleničku a obrátila ji do sebe na ex. „Ještě jednou,“ dodala s dychtivou rozšafností. Oči jí zajiskřily a rozpovídala se: „Strašná cesta! Taková bouřka, myslela jsem, že nás to každou chvíli vyhodí ze silnice...“ ukázala na Sama. „On je dost nemožnej řidič, stopla jsem si ho, né že by ke mně patřil... Víte, hned jsem viděla, že je zle, jak mě začal svlíkat očima... Jó, dneska aby holka platila svým tělem, když se chce někam dostat, jenže já nejsem pro nějaký vesnický burany, já jsem pozvaná do Hollywoodu na hereckej konkurz...“ Zadívala se na stín klobouku, zvětšený na stěně do obludných rozměrů. „To je von, že jo? No jo, tak přeci je tady dřív než my, vidíte to... A představte si, že tadyhle Sam mi nevěřil, že jsem ho viděla, jak jede podle nás nahoře na hřebeni... Byl sice takovej divnej, jakoby hrbatej, ale nikdo mi nenakuká, že to byl mrak, já přeci nejsem slepá, poznám chlapa na koni...“

Leknutím zmlkla, protože zaskřípěla židle a doposud strnulý majitel bizarního klobouku se k ní otočil. Při jeho náhlém pohybu pronikavě zachřestily všechny ty zavěšené lebky, kůstky, zuby a drápy.

Také barman ztuhl a prudce položil láhev na pult. Vzrušeně se naklonil k Betty: „Co jste to řekla?“

„Já? Řekla... nevím... proč... co jako?“

„Viděla jste jezdce? Nahoře, na Červený skále?“

„No... jistě... těsně před bouřkou...“

„Jel směrem sem?“

„Zrovinka sem... tak mě napadlo... že tady ten pán, co tu sedí v tom klobouku...“

Barman a muž pod kloboukem si vyměnili významný pohled.

„Tužil jsem to,“ vydechl barman. „Měli jste štěstí, slečno, že vám nezkřížil cestu.“

Chlápek v klobouku pomalu vstal. Světlo plamene ozářilo jeho orlí nos a jiskrné oči ve vráscité, temně bronzové tváři. Kolem uší mu spadaly prameny mastných prošedivělých vlasů, přes ramena měl přehozenou vlněnou příkrývku vyšívanou pestrými geometrickými obrazci. Zpod ponča teď vytáhl sušený ocas chřestýše, začal jím potřásat v pozdvižené ruce a chřestění doprovodil monotónním hrdelním zpěvem v jakémisi domorodém jazyce.

„Nějakej folklór, co?“ podotkla Betty s užaslým pohledem.

„Velikej kouzelník zahání zlého ducha,“ zašeptal barman. „Nerušte ho, rozzlobil by se. Já osobně nevěřím, že by to bylo něco platný, ale člověk nikdy neví... Možná že dnešní nebývalou bouřku způsobil právě ten, kterýho jste zahlídla nahoře na skále.“

„A kdo to tedy byl?“

„Ve zdejšími kraji se mu říká Příšernej jezdec.“

„Jé, opravdu?“ naklonila se Betty k barmanovi s dychtivostí dítěte, které chce slyšet pohádku. „Povídejte, já se tak ráda bojím!“

Dostal jsem se do spolku pěkně potrhých bláznů, pomyslel si Sam. Není divu, že tenhle podnik vedou od desíti k pěti a že

sem nepáchne ani noha! Při pohledu na alkohol se mu po ranní kocovině ještě pořád zvedal žaludek, a tak si raději vzal z ošatky plátek okoralého chleba a chroupal ho se zoufalým výrazem beznaděje. *Jenom to všechno nějak přežít a být už doma!* Přesto musel téměř proti své vůli naslouchat tlumenému barmanovu vyprávění, které k němu doléhalo sugestivně podbarvené kvílením starého indiánského kouzelníka.

„Víte, slečno, tady býval už od pionýrskéjch dob Západu rodinnej ranč O'Brienů. Takoví neústupní a paličatí Irové. Ubránili se indiánům, ubránili se bandám zlodějů dobytka, až nakonec poslední z nich, Mac O'Brien, prohrál boj se společností pro stavbu dálnic. On prý byl dost zvláštní podivín, zkoušel pěstovat neobvyklý plodiny a chovat různý exotický zvířata, což se mu samozřejmě moc nedařilo a s penězi byl pořád na dně... Ale měl svou hrdost! Odmítl náhradní pozemky, odmítl finanční odstupy. Celá stavba dálnice se zastavila před Červenou skálou, představenstvo a akcionáři společnosti přicházeli o miliony a tvrdohlavost toho Ira je přiváděla k zuřivosti.

Jednou se prý námezdní dělníci ze stavby, většinou Mexičani, opili, vytáhli na Červenou skálu, všechno tady rozbili, dobytek rozehnali a nakonec ranč podpálili. Mac O'Briena údajně nezastihli doma, ale protože je od té doby nezvěstnej, každýho napadne, že s ním udělali krátkej proces. Byl z toho soud, pár jich vyfasovalo tresty za zničení cizího majetku, ale vraždu jim nedokázali. Všichni si tady v kraji myslí, že to byla špinavá hra vyprovokovaná a zaplacená pracháčema v pozadí, protože stavba dálnice se hned potom zase hnula dopředu a mohla bez problémů pokračovat.

Z jediný zachovalý budovy bývalýho O'Brienova ranče vzniknul tenhle motorest – a všechno by bylo takzvané

v pořádku, kdyby... Kdyby se duch O'Briena nezačal mstít! Objevuje se v podobě Příšerného jezdce... Víte, už se tady pod Červenou skálou rozbilo pěkných pár autáků. Zdánilivě z ničeho nic najednou vyletí ze silnice. Většinou navečer, v noci, brzo ráno, nebo když je divný bouřlivý počasí.

Lidi, co ty havárie přežili, vyprávěli, že se před nima uprostřed dálnice nenadále objevila hrůzná postava, smřták s vysušenou lebkou místo hlavy na ně civěl prázdnýma důlkama a klapal čelistí. A seděl na strašlivý obludě, na podivným zvířeti s dlouhým krkem a opičí tváří, který řvalo lvím hlasem a cenilo obrovský zuby... a bylo mnohem vyšší než největší kůň! Navahové, co mají nedaleko odtud rezervaci, označili celou oblast Červený skály za rejdiště zlého ducha a zdaleka se mu vyhýbají...“

„Jenom jejich kouzelník se sem chodí producírovat!“ podotkl Sam uštěpačně.

Barman ho zpražil pohledem, který říkal: moc se, hochu, nevytahuj, abys nelitoval!

„Nebud' protiva a neruš!“ okřikla Sama Betty a využila pauzy, aby do sebe obrátila další skleničku. *Jistě bude chtít, abych pak účet vyrovnal já*, pomyslel si Sam.

„Taky jsem pochyboval, dokud jsem se nepřesvědčil na vlastní oči,“ řekl zasmušile barman. „Někdy mi připadá, že Jezdec chce i mě odtud vyštvat. Když jsem podpisoval smlouvu o pronájmu, nevěřil jsem těm povídačkám, a to byla osudná chyba...“ Zadíval se široce rozevřenýma očima na protější stěnu, jako by tam viděl podobu Příšerného jezdce. Otrásl se a sám se napil z láhve, kterou držel v ruce. „Mimochodem, ten kouzelník sem chodí z obchodních důvodů. Dodávám jim do indiánský rezervace zboží a potraviny. Z toho žiju. Motorest neprosperuje, to sami vidíte, lidi tu

nechtějí spát. Necítí se tu dobře... Červená skála má čím dál horší pověst. Až splatím dluhy, taky to tady zabalím a zmizím co nejdál. Jo, a ten kouzelník... Je jedinej z kmene, kdo se sem odváží, aby převzal zboží, vždycky se na to vyzbrojí celou baterií amuletů a myslím, že by se tomu poslání radši vyhnul, kdyby se nebál, že přijde o svou kouzelnickou reputaci.“

Najednou se barman odmlčel a napjatě se zaposlouchal. I Sam si uvědomil, že se něco stalo, něco se změnilo; pak pochopil, v čem to vězí – indián přestal zpívat. Ticho bylo takřka absolutní: skučení větru zanikalo a déšť ustával. Občasný náraz osamělé kapky na okenní sklo jako by odměřoval zpomalené plynutí času.

Kouzelník pozvedl proti dveřím dlaň s roztaženými prsty a naléhavě šeptal: „Nevstupuj! Nasyť se krví divokých mustangů, nasyť se krví zbloudilých krav, odejdi do říše tmy, odejdi, odejdi, nevstupuj!“

Tu se odněkud z hloubi noci ozval tichý zvuk; podivný, těžko popsatelný. Sířil, blížil se. Teď už bylo možno rozeznat mlaskavý krok v přerývaném nepravidelném rytmu... Jako kůň, který kulhá...

Kroky se zastavily někde poblíž verandy. Svíčka zaprskala a roztančila po stěnách pitvorné stíny. A vzápětí se venku pod okny rozlehl táhlý nářek. To chraplavé kvílení se nedalo srovnat s ničím, co dosud Sam během svého života slyšel; znělo to ale natolik zoufale, že se mu vlasy zježily hrůzou. Tajemný hlas se zlověstně nesl nocí, odrážel se zřejmě od nedaleké skály a vracel se lámán mnohonásobnou ozvěnou.

Indián se s výkřikem vrhl tvář k zemi a zůstal nepohnutě ležet. Betty leknutím porazila právě naplněnou skleničku, ale nedbala na to, přiskočila k Samovi a chytla se ho křečovitě

kolem krku. Barman pozoroval dveře, jako by čekal, že se každým okamžikem otevřou a Příšerný jezdec vstoupí, aby požadoval krvavou daň ze svých ukradených pozemků.

Nářek přestal právě tak náhle, jako začal, a ticho se zdálo ještě hlubší. Pak se opět ozvaly čvachtavé kroky, vzdalující se někam k příjezdové silnici.

Barman zhluboka vydechl: „Odchází.“

Kouzelník se zvedl ze země a ostře se zadíval na Betty, visící na Samově krku. Namířil na ni ukazovák, jako by ji chtěl probodnout. „Jezdec přišel pro ni!“ zasyčel. „Jezdec ji volal k sobě! Ona být jeho nevěstou!“

„Co to blábolí ten dědek? Ať na mě nekouká tak divně,“ špitla Betty a Sam cítil, jak se její tělo chvěje. Najednou mu jí začalo být líto. Je jak malá holčička a ti dva blázni ji k smrti vyděsili. K tomu ta bouřka a ponurost místa... *Málem jsem té sugesci podlehl i já. Samozřejmě že to muselo být nějaké zvíře, ještě jsem takový hlas nikdy neslyšel, ale kdopak zná všechny potvory, co žijí v poušti?*

„Myslím, že bude nejrozumnější pořádně se vyspat,“ řekl, „můžete nám ukázat pokoje?“

„Jistě,“ pokývl barman a vykročil před nimi do patra. Ještě pořád měl ve tváři nepřítomný výraz náměsíčníka.

Následovali ho po vrzajících schodech nahoru. Betty se držela Sama jako klíště. Zdola k nim opět dolehlo kouzelníkovovo zaklínačské mumlání.

Barman mlčky odemkl jeden pokojík. Jenom jeden! S jakousi samozřejmostí předpokládal, že budou spát spolu. *Vlastně to tak na první pohled vypadá, pomyslel si Sam, starší pán na záletech s mladou kočkou... Ještě před pár hodinami bych striktně požadoval vlastní pokoj, ale teď už jsem tak nějak nad věcí...*

„Dobrou noc,“ řekl barman mezi dveřmi. „Myslím, že jste vůbec poslední hosti v tomhle prokletém podniku. Rozhodnul jsem se: zejtra ráno odjíždím. Navždycky! To, co mi přines’ kouzelník, stačí na poslední splátku. A pak už se nějak protluču. Mohli byste mě vzít s sebou do Los Angeles?“

„Jistě,“ přikývl Sam.

„Díky,“ usmál se barman. „Ani nevíte, jak se mi uleví, až zůstane Červená skála nejmíň sto mil za námi! Nechám vám tu svíčku.“

Zůstali sami. Pokojík byl jako dlaň, páchl zatuchlým vzduchem a letitým prachem. Prostěradla na proleželé posteli se zdála být vlhká.

„Potřebuje to vyvětrat...“

„Ne!“ vykřikla Betty a chytila Sama za ruku, kterou natahoval k okenní kličce. „Prosím tě ne... bojím se, že... že sem zvenku něco vlez...“

S povzdechem se svalil na postel. Prohnutá drátěnka pod ním zaskřípala. Betty vklouzla oblečená k němu, zavrtala se mu do podpaží a přetáhla jim oběma deku přes hlavy.

„Drž mě,“ vzlykla, „drž mě... já jsem tak strašně sama... nikoho nemám... nikdo mě nechce... nikdo mě nemá rád...“

„No jo,“ zabručel Sam, „to bude dobrý. Moc jsi pila, máš ubrečenou opici. Vyspi se z toho.“ V duchu si pomyslel, co by téhle situaci řekla jeho žena. Dalo by se jí to vysvětlit? Pochopila by to? Asi těžko. *Možná mě už dávno podezírá z nevěry. A možná bych i zahrnul, kdybych se nebál AIDS a podobných komplikací... Koleduješ si o průser, Same,* řekl v duchu sám k sobě. Zvedl dlaň a roztržitě pohladil Betty po zcuchaných vlasech.

Kňučela jako malé ztracené zvířátko: „Viď, že mě nedáš... až si pro mě přijde... ten... ten Příšernejší jezdec!“

„Přece bys nevěřila pohádkám. Spi.“

„Neusnu. Bojím se usnout. Měla bych ošklivý sny.“

„Tak si buď vzhůru, když chceš. Ale já spím.“

Zavřel oči. Cítil na krku její rychlý dech. Snažil se na nic nemyslet, pomalu počítal do sta. Musí se vyspat, jinak bude zítra usínat za volantem. Marná snaha: hlavou mu nepřestával vířit kolotoč zmatených myšlenek.

V jakési polodřímotě spatřil temnou siluetu jezdce, příjíždějícího ve svitu blesků po krvavě zbarveném hřbetu skály. Tvary jezdcova těla se neustále bortily, přeskupovaly a proměňovaly, jako by byl utvořen z pouhé páry. *Blbost*, říkal si Sam ve svém snu, *je to mrak, docela jasný mrak...* Jenže najednou na něj Příšerný jezdec upřel rudě žhoucí oči, dva doutnající uhlíky na dně hlubokých černých důlků. A Sam ucítil, jak mu mrazivá vlna ochromující hrůzy stoupá po páteři vzhůru. Hrdlo se mu úzkostí sevřelo tak, že nebyl schopen vydat jediný zvuk, jedinou hlásku, nemohl se ani pořádně nadechnout. Rozběhl se ke svému autu, ale nohy měl najednou jako z olova, jen stěží je odtrhával od země. Cítil, že ho jezdec dohání, už slyšel měkký, mazlavý pleskot nestvůrných kopyt těsně za svými zády, zběsile hmatal po klíčce, prudce s ní škubl, ale dveře auta se odmítly otevřít, z neznámých důvodů se vzpříčily... A tu ho něco odporně slizkého popadlo zezadu za krk...

* * *

Vykřikl a prudce se posadil. V první chvíli si nemohl uvědomit, kde vlastně je. V zátylku cítil podivnou bodavou bolest a před očima měl jen bílou mlhu, nekonečné prázdno. Svět se někam ztratil... *Jsem ještě živý? Nebo už...* Pomalu dýchal a děsivá vize z něj pomalu opadávala jako slupky,

jako skořápka, skrze niž se klube zpátky na svět, na propocené lůžko v jednom ubohém motorestu. V podivném svitu kalného rána si uvědomil, že vedle sebe má jen odhozenou deku a zmuchlané prostěradlo. Betty byla pryč.

Vstal a tiše sešel dolů do lokálu. Barman spal s hlavou položenou na pultě mezi neumytými sklenicemi. Všechny dveře byly dokořán. Zvenčí se dovnitř draly cáry mlhy podobné šedému kouři. Vyšel na verandu.

Okolí motorestu připomínalo vnitřek koule z mléčného skla. Vlevo mohl spíše tušit než vidět vysoký násep dálnice, ohraničený nejasnou linií svodidel. Nesl se odtamtud tlumený hluk provozu. Dřevěná budova bývalého ranče se krčila těsně pod náspem, tiskla se k jeho svahu zadní stěnou, trčela tu jaksi nepatříčně, jako podivný ostrov zašlých legend ztracený v moři betonu a železa. Mlha ještě zdůrazňovala bezútěšnost té osamělosti. Před vchodem vedle Samova fordu parkovala dodávka plně naložená krabicemi. Kousek od ní stál indiánský čaroděj ve svém impozantním klobouku. Pokývl na Sama a gestem ho zval k sobě.

„Podívej,“ ukázal na rozmoklý trávník, „ty nevěřil.“

Teď i Sam uviděl řádku podivných okrouhlých stop. Tohle určitě nebyly otisky koňských kopyt ani dobytčích spárků.

„Nějaké zvíře,“ pokrčil Sam rameny.

„Znám každé zvíře v kraji Navajo!“ prohlásil čaroděj poněkud dotčeným tónem. „A podle stopy ti řeknu jak staré, jak těžké, jak rychlé, jestli samec nebo samice... Ale tahle stopa vždycky jedině u Červené skály! Tahle stopa žádné zvíře! To být stopa ďábla!“

Sam se shovívavě pousmál.

Čaroděj velice dobře pochopil smysl toho úsměvu: „Věř zkušenému muži. Já nikdy v životě neřekl lživé slovo. Odjeď

se mnou. Teď hned. Cítím smrt. Obcházela celou noc jako vlk kolem stáda. Teď je blízko. Ještě váhá. Možná se bojí mocného zaklínadla mých dědů. Ale až odejdu, udeří. Věř mi: ta zlatovlasá nese prokletí. Setkají se spolu, musí se setkat. Příšerný jezdec přišel, aby oslavil svůj svatební den. Když zůstaneš, půjdeš jim za svědka. Když odejdeš se mnou, zachráníš si život.“

„Proč bych jezdil s tebou? Mám svoje auto.“

„Jezdec tě dohoní. Neznáš zaklínadlo.“

Sam se s povzdechem odvrátil. Je zbytečné diskutovat s bláznem, který je posedlý utkvělou myšlenkou. Snažil se pohledem proniknout mlhu. *Kam mohla Betty jít? Musím na ni počkat, než se vrátí. Je tak bezbranná... Kdopak by mi uvěřil, že jsme spolu celou noc leželi bez jakékoliv smyslné myšlenky? Pod koketérií levné děvky se skrývá vyplašená duše dívenky, vržené bez pomoci do obludného víru světa...* Rozněžněle pomyslel na gesto, kterým si v noci položila hlavu na jeho rameno, na kouřovou vůni jejích rozhozených vlasů...

Čaroděj ho pozoroval vážně a soustředěně. V jeho nehezské tetované tváři se objevil soucitný výraz. Sam se zachvěl ne právě příjemným pocitem, že mu čte myšlenky. Nadechl se, aby řekl něco banálního, aby to všechno shodil nějakým vtíp-
kem, ale čaroděj ho zarazil pozdviženou dlaní, pronesl pár temných slov v jazyce Navahů, pozadu couval k dodávce, pak do ní rychle naskočil, nastartoval, roztočil motor do obrátek a vyrazil prudkým smykem jak závodník na startu. Během několika vteřin zmizel v mlze.

„Betty!“ vykřikl Sam do bílého prázdna, „Betty! Kde jsi? Ozvi se!“ Jeho hlas zněl dutě, zahlušeně; najednou se ho zmocnil svíravý pocit, že prostor kolem něj se uzavírá, že z tohoto místa už není úniku.

„Betty! Betty!!!“

Obešel domovní nároží – a bezděky polekaně o krok couvl, když pár metrů před sebou spatřil v mlze siluetu hrbaté postavy, která podivně tenkou rukou zakončenou zahnutým drápem strnule ukazovala k tabuli s oprýskaným nápisem RED ROCK. Vzápětí se s úlevou nahlas zasmál; no jistě, ten indiánský šaman by svým tlacháním člověka dočista zblblnul! Ze strašidelného přízraku se totiž vyklubala stará rezavá pumpa nad nepoužívanou studnou!

Sam minul studnu, nahlédl k polorozpadlým kůlnám, kde bujely houštiny trnitých keřů, a otočil se k návratu. Kam jenom mohla Betty jít?

Najednou se zarazil. Pod vahadlem studny něco leželo. Něco... Sehnul se nad tou podivnou věcí a hodnou chvíli nemohl pochopit, na co se to vlastně dívá. Když si to konečně uvědomil, otrásl se hnusem.

Ležel tam scvrklý vysušený lidský prst, vytržený zřejmě z ruky, která nepatřila nikomu živému. Prst z mrtvolky! A co víc; obepínal ho masivní zlatý kroužek. Snubní prsten!

* * *

V tu dobu stála Betty nahoře na krajnici a snažila se stopovat. Statečně přemáhala lezavý jitřní chlad, vystavovala vstříc mýjejícím stínům aut bujné pahorky prsů napínajících její tenké tričko a s elegantní nedbalostí si upravovala síťovou punčochu na stehně pokrčené nohy. Výraz naivní rozdyčtění jí seděl na tváři jako ztuhlá maska; pouze z největší blízkosti by člověk v jejích očích zahlédl stín strachu a nejistoty.

K boku křečovitě tiskla malou kabelku, jejíž obsah měl teď pro ni životní význam. Ukryla v ní tlustý svazek stodolárových bankovek; celou sumu, kterou včera navajský kouzelník

vyplatil barmanovi za dodané zboží. Uviděla ty peníze volně pohozené v pootevřené zásuvce ve chvíli, kdy ráno po špičkách mījela barmana spícího za pultem. Rozbušilo se jí srdce, když se jich dotkla. Pocítila závrať z pomyšlení, co by teď všechno mohla... Konečně začne pravý život! Večírky a mejdany, noblesní milenci, luxusní oblečení, slunné dny na kalifornských plážích, bílé plachty na modrém moři...

Vše, o čem snívála jako malá dívenka ve špinavém brlohu vedle věčně utrápené matky, neustále ve strachu z agresivního otce, který prý vydělal hodně peněz na stavbách dálnic, ale všechno dokázal propít za jedinou noc. Jednou jim slíbil, že od podzimku začnou nový život, že má kšeft, o kterém se nesmí mluvit. „Je za to pěkněj balík,“ vychloubal se, „ti pracháči musej platit i za mlčení, jináč to nejde, je to tajný a nebezpečný, ale když to udělám, budou mít voni i já nado-smrti po starostech!“ Řečičky, žvásty a kecy! Jak mu matka mohla uvěřit? Už ho pak nikdy neviděly. Jen od stavebního ředitelství jim přišel stručný úřední dopis, že bez udání důvodu opustil pracoviště a nezanechal žádnou adresu. Ale později se i k nim donesla šeptanda, že to s otcem nebylo jen tak samo sebou, že ho coby předáka stavební čety někde v poušti potají oddělali, že ho utopili v betonu, zazdili ho do základů mostního pilíře a zbavili se tak nežádoucího svědka nějakého velmi temného činu...

Jen aby jí už, proboha, někdo zastavil! Cožpak jsou ti řidiči dneska po ráno slepí? Nejistě pohlédla dolů, pod násep, kde se v mlze matně rýsoval obrys střechy motorestu. Zatím žádný poplach. Snad ještě na nic nepřišli. Jen aby už konečně někdo...

Najednou se jí zdálo, že zdola zaslechla jakýsi hlas. Jako by volal její jméno. „Betty! Betty!!!“ znělo tam naléhavě.